

68.

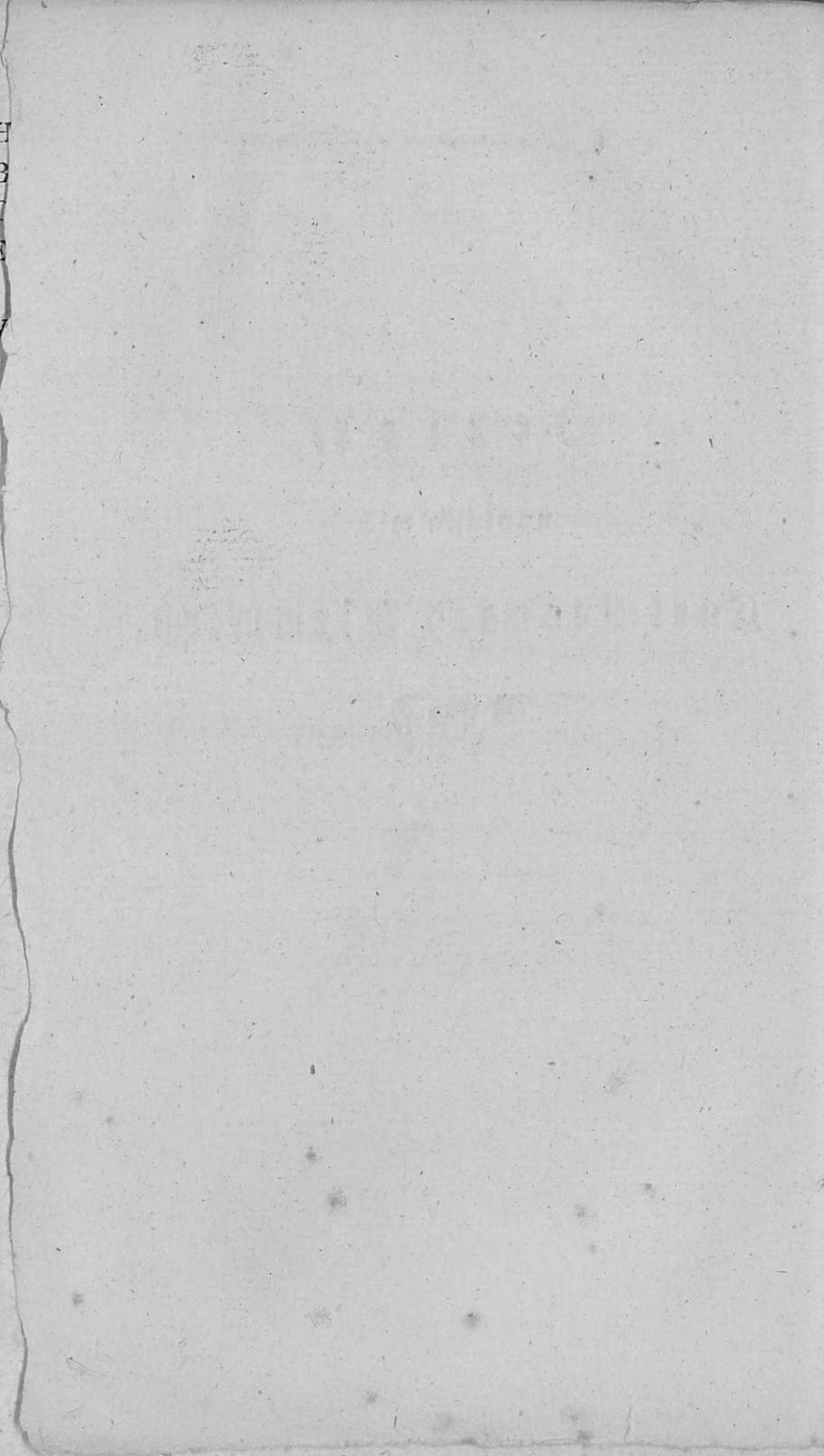
B e e f e r,

upplästa wid

Carl Leonard Riemmers

G r a f.

1826.

Du gode! jorden dig en wagga bäddar,
Och sluter hjertligt i sin modersfamn:
Wist är det ljuf! den hulda tidigt råddar
Från jordens tummel dig i hwallans hamn.

Du är ej mer! här stå wi stumma, bleka,
Och tårar frömma wid din tysta graf; —
Mer wi ej swärma kring, ej mer wi leka,
Wårt wänskapsband brast, och, så tidigt af.

O, säg, hwem trodde, när wi muntert sprungo
I barnslig dans på lifwets blomsterstig, —
Hwem trodde nyss, då glädjens sänger klungo,
Att allt så plötsligt skulle ändra sig?

I salig krets wi sutto wid din sida,
Och hörde oskuldsstämmans rena ljud,
När tanken då flög ut i werlden wida,
Hwem trodde nu dig se i dödens skrud?

184
Och när wi läste om de drottar höga,
Om Frithiof, om hans hjeltekraft i nord,
Och hjertat brann i blixten af ditt öga,
Hvem trodde dig så snart försänkt i jord?

En herrlig tid! än invid himlaranden
Den skimrar i förklarad purpurskrud!
Vi fatta blott des sken, du sjelfwa anden:
För oss des röst är endast återljud.

Men boren war du ej för jordens willa:
Du wille se det skönas urbild ren;
O, slumra nu wid jordens hjerta stilla,
Dit polens stjerna ser med bleknadt sken!

Hon tyckes hwiffa till de wänner alla,
Till mor och syston ewighetens tröst:
"Hwad är det mer? de wisna löfwen falla;
Men profwad dygd ej råds för tidens höft!"